

Nabokrig. Gammelt had ruster aldrig – Mungo Park Kolding

Af Annelis Kuhlmann

Et stort opbud af medvirkende, (syv skuespillere og fire musikere i live band), folder sig ud på Mungo Park i Kolding. Dette blandingsforhold i medvirkende fra forskellige kulturbastioner er med til at accentuere fortællingen i forestillingen. For som i en kombineret lokalrevy, folkekomedie og musical med blinkende lyspærer, der indrammer spillearealet, leverer de medvirkende med charme en satirisk udgave af trekantsområdet kulturkonflikt.

Mungo Park, *Nabokrig*. Foto fra program: Palle Peter Skov © 2013

Scenografien fremhæver en kolonihaveidyl, med bl.a. genbrug af hækken fra Mungo Parks forestilling *Honningkagebyen*. Ovenover hænger en rød trekant, der bogstaveligt talt bøjer konflikten i neon. Alt sammen holdt i meget fersk farvevalg, der minder om en blanding af Legoland og tv-serien *Simpsons*. Men den stiliserede forms kunstighed får os til at se konflikten med en vis distance. Der er noget galt i Danmark... En slags underskuds-stemning fremstår ved de medvirkendes kostumer. Én skuespillers jakke mangler et ærme, en anden savner rygstykket, og en tredje har kun den ene del af et skørt osv. Eller er det et nyt bud på design? Symbolikken i helhedsbilledet ser lidt underligt flosset ud, og dette udtryk ligger lige til højrebent, sådan som sangteksterne rimer, og de talløse punchlines i sketchene understreger et image, der næppe helt matcher det billede, man måske gerne fra lokalpolitisk hold så manifestere sig. I stedet for det friserede og veltrimmede ser vi det utømmede, løsslupne og politisk ukorrekte som fællesnævner for figurerens væremåde.

Trekanten og Bolden

Figurerne finder ud af, at det naive billede, som man i en af Trekantens byer har af de andre naboer, passer lige så lidt som det billede, naboerne har af ens egen by.

Hver by konkurrerer mod de andre, som om de deltog i et forgræmmed kapløb om at blive kulturby.

I et genreforhold hvor karikaturen over byerne Vejle, Fredericia og Kolding bliver til en satirisk udlevering af det brand, som enhver by i dag må være udstyret med, opstår der til sidst i forestillingen et veritabelt tomrum. I et forsøg på at udfylde dette tomrum indhenter figurerne en fremmed fra Fyn. Andersen er navnet. På foranledning af områdets konflikter (gen)digter han da historien om *Trekanten og Bolden*, hvilket i den lokale lumre humorfacon bliver til en erotisk historie om så at sige at havne i skødet på trekanten. Den lette og drevne fynske tone formår at tilføre *Nabokrig* et stereotypet uskyldigt og lidt enfoldigt komisk strøg, som tilskuerne hin mandag aften uden tøven tog til sig. Men til alt held er der Taulov, en lille landsby midt i Trekantsområdet, som her får rollen som syndebuk i forestillingens ironiske slutsang, der gungrer som en retro-melodigrandprix-slager.

På denne måde er modellen over en moderne global stormagtskonflikt skruet ned i Trekantområdets provinsielle dilemmaer. Det bliver her helt naturligt til en lokalkolorit. Og forestillingen hæver sig samtidig i Sophie Louise Laurings iscenesættelse som en Calypso om dig og mig, idet den lokale historie rummer et globalt ekko. Fordommene om de andre trives i bedste velgående. Det bliver dog til en lidt anstrengt humor som for eksempel, når kulturlivet i Trekantsområdet bliver betegnet som Danmarks største swingerklub.

I *Nabokrig* hedder det, at man har det bedst uden naboer. For man er sig selv nok. Det sære virker normalt i dette lille overvågningssamfund, som Trekantområdet også er. Man fordobler sit selvbillede, så Trekanten udvides med Billund, Middelfart og Vejen og bliver til en sekskant – eller *jydestjernen* – som en af figurerne kalder den, for derefter så malerisk at give udtryk for, at det 'bare var gas' (!) Denne form for billige drengerøvshumor, som musikalsk krydres med citater fra musicalen *Les Miserables* bliver til et bemærkelsesværdigt 'folkeligt' indslag om den lokale selvforståelse i toneart og 'kultur'. Det er egnsspil omsat til ungdommelig værdidebat.

Nabokrig kom til at fremstå som en balanceakt mellem en tragikomisk, lokal selv fremstilling og attitude og en ironisk udlægning af den 'kulturkamp', der finder sted i området. Spørgsmålet er, hvordan de to udtryksmåder når hinanden. Det virker derfor oplagt, når den næste premiere på Mungo Park, 10. oktober, er *Rindal* – en forestilling, der med henvisning til Rindalismen, opkaldt efter lagerforvalteren Peter Rindal, trækker et spor fra den politiske kulturhistoriske arv i Kolding op, hvor debatten om kulturel værdi kan få lejlighed til at tegne et aktuelt portræt af Kolding og naboerne i Trekanten.

Nabokrig. Gammelt had ruster aldrig. *Manuskript: Jens Korse. Iscenesættelse: Sophie Louise Lauring. Scenografi: Jens Frausing. Komponist: Dennis Ahlgren. Medvirkende fra Fredericia Teater og Mungo Park Kolding. Forestillingen spillet under Kulturfestivalen i Kolding.*